

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันนี้ โลกมีความเจริญก้าวหน้าทั้งทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ความรู้ต่าง ๆ ได้เพิ่มขึ้นเป็นอันมาก ดูเหมือนว่าสิ่งที่มนุษย์เราต้องรู้ ต้องศึกษา ได้ทวีจำนวนเพิ่มมากขึ้นตามความเจริญที่รุดหน้าไป คำถามคือ เราจะเรียนรู้เรื่องราวต่าง ๆ ให้ได้มากที่สุดได้อย่างไร การเรียนรู้จากสถานศึกษาเป็นเพียงวิธีการหนึ่ง แต่โอกาสและจังหวะนั้นมีได้เกิดขึ้นกับทุกคน และไม่อาจจะศึกษาหาความรู้ได้ครบทั้งหมด การไขว่คว้าหาความรู้ด้วยตนเอง จึงเป็นวิธีการหนึ่งที่สามารถตอบคำถามดังกล่าวได้ เพราะเมื่อใดก็ตามที่ผู้เรียนมีใจรักที่จะศึกษาค้นคว้า เพราะตนมีความต้องการ บุคคลนั้นก็จะเป็นการศึกษาค้นคว้าโดยไม่มีใครต้องบอก อีกทั้งยังเป็นแรงกระตุ้นให้เกิดความอยากรู้อยากเห็นไม่สิ้นสุด ซึ่งวิธีดังกล่าวก็จะนำไปสู่การเป็นผู้เรียนรู้ตลอดชีวิต (lifelong learner) อันเป็นเป้าหมายที่นักการศึกษาในปัจจุบันคาดหวังและปรารถนา (สมคิด อิศระวัฒน์, 2538, หน้า 5) ซึ่งปัจจุบันการเรียนรู้สามารถศึกษาด้วยตนเองได้โดยไม่มีขีดจำกัด โดยเฉพาะโลกในยุคเทคโนโลยีสารสนเทศที่สามารถสื่อสารกันได้ทั่วทั้งโลก และเมื่อพัฒนาการด้านคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีโทรคมนาคมเจริญรุดหน้าขึ้น ทำให้รูปแบบวิธีการจัดเก็บและเข้าถึงข้อมูลเปลี่ยนแปลงไป การบริการข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ จึงเกิดขึ้นตามมาอย่างมากมาย และกระจายอยู่ทั่วทุกมุมโลก และด้วยวิวัฒนาการด้านเทคโนโลยีสารสนเทศที่กำลังเฟื่องฟู สามารถสร้างสถานะที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ซึ่งจะนำไปสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ที่มนุษย์สามารถหาความรู้เพิ่มเติมได้ด้วยตนเอง สามารถเผยแพร่ ถ่ายทอดความรู้ จนเกิดเป็นคลังความรู้หรือห้องสมุดความรู้ขนาดใหญ่ในการส่งเสริมการเรียนรู้ของมนุษย์ได้อย่างต่อเนื่อง

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 ต่อเนื่องถึงฉบับที่ 9 มุ่งประเด็นในการพัฒนาศักยภาพของคน สนับสนุนการพัฒนาคนและคุณภาพชีวิต ซึ่งตอกย้ำ

ให้เห็นถึงความสำคัญของคนที่มีความเจริญก้าวหน้าของประเทศ กล่าวได้ว่าเป็นหัวใจแห่งการขับเคลื่อนในการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ของประเทศ ดังที่ ชัยยุทธ โพธิ์สุวรรณ (2541, หน้า 1) กล่าวว่า ทรัพยากรมนุษย์ที่เป็นสมาชิกทุกคนของชุมชน ขององค์กร ต้องได้รับการพัฒนาให้มีความสามารถเต็มศักยภาพ เพื่อให้ทุกคนร่วมกันเป็นกำลังในการแก้ไขปัญหา และร่วมเป็นกำลังของประเทศในการแข่งขันกับประเทศอื่น ชุมชนใดองค์กรใดที่มีทรัพยากรมนุษย์ที่ได้รับการพัฒนามากกว่า และสามารถเรียนรู้อยู่ตลอดเวลา และที่สำคัญสามารถชี้นำตนเองในการเรียนรู้ได้ ทรัพยากรมนุษย์กลุ่มนั้นก็จะมีคุณภาพสูงกว่ากลุ่มตรงกันข้าม ชุมชนนั้น องค์กรนั้น ก็ย่อมสามารถต่อสู้เอาตัวรอดและคงอยู่ได้อย่างมีความสุข ในขณะเดียวกัน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2542, หน้า 5-6) ได้ให้สาระสำคัญในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มุ่งเน้นไปที่การปฏิรูปการเรียนรู้เป็นหลัก กำหนดให้มีการจัดการศึกษายึดหลัก 3 ประการ คือ เป็นการศึกษาตลอดชีวิตสำหรับประชาชน ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา และการพัฒนาสาระและกระบวนการเรียนรู้ให้เป็นไปอย่างต่อเนื่อง ส่วนรูปแบบของการจัดการศึกษากำหนดไว้ 3 รูปแบบ คือ การศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย สำหรับแนวทางการจัดการศึกษายึดหลักว่า ผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด ผู้เรียนทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ ซึ่งการศึกษาในปัจจุบันจึงเอื้อต่อสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลาของโลก สนับสนุนให้บุคคลได้มีการเรียนรู้โดยการสร้างองค์ความรู้ใหม่จากประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยตนเอง และมีการพัฒนาต่อเนื่องตลอดชีวิต การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเป็นแนวคิดการเรียนรู้ที่สนับสนุนการเรียนรู้ตลอดชีวิต (lifelong learning) และสนับสนุนสังคมแห่งการเรียนรู้ (learning society) ผู้เรียนสามารถพัฒนาเพิ่มศักยภาพของตนเอง สิ่งที่มีคุณค่าในตนเองของผู้เรียน และเชื่อในศักยภาพที่ไม่สิ้นสุดของมนุษย์ ซึ่งเป็นวิธีการเรียนรู้ที่ผู้เรียนตระหนักถึงความต้องการและความสนใจที่แท้จริง และเกิดจากแรงจูงภายในของตนเอง โดยผู้เรียนมีความรับผิดชอบในการริเริ่มการเรียนรู้ กำหนดจุดมุ่งหมายการเรียนรู้ วางแผนการเรียนรู้ เลือกแหล่งวิทยาการในการเรียนรู้ ตลอดจนการประเมินผลความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของตนเองตลอดเวลา และพัฒนาทักษะการเรียนรู้ของตนเองด้วย อาจจะได้รับความช่วยเหลือจากบุคคลอื่นหรือไม่ก็ตาม สามารถพัฒนาคนได้เต็มตามศักยภาพและมีคุณภาพ ซึ่งนักการศึกษาเชื่อว่า การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

ของมนุษย์จะช่วยพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ที่จะส่งผลในการพัฒนาบุคคลในด้านต่าง ๆ เช่น ความต้องการในการเรียนรู้ ความปรารถนาที่จะเรียนรู้ และคิดหาเหตุผลที่สามารถโต้แย้ง และชี้แนะตนเองได้ ดังนั้น มนุษย์จะเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ที่พึงพอใจของผู้เรียนแต่ละบุคคลได้ (รังสรรค์ แสงสุข, โฆษิต อินทวงศ์ และประทีป วาทิกทินกร, 2544, หน้า 23)

Knowles (1978, p. 48) ได้สรุปพื้นฐานทฤษฎีการเรียนรู้ผู้ใหญ่ซึ่งเอื้ออำนวยต่อการจัดการศึกษาผู้ใหญ่ไว้ประการหนึ่งที่สอดคล้องกับหลักการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง กล่าวคือ การนำตนเองซึ่งเป็นความรู้สึกส่วนลึกของผู้ใหญ่ที่มีความต้องการและความรู้สึกถึงความสามารถในการนำตนเอง ซึ่งเป็นการศึกษาที่มีความเชื่อว่า ผู้ใหญ่สามารถเรียนรู้ได้มากที่สุด เมื่อวิธีการและเทคนิคการสอนทำให้ผู้เรียนมีส่วนเกี่ยวข้องในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ซึ่งสรุปได้ 4 ประการ คือ (1) มโนภาพต่อตนเอง นั่นคือ ผู้ใหญ่จะมองตนเองว่า สามารถควบคุมตนเองได้โดยไม่ต้องพึ่งคนอื่น (2) ประสบการณ์การเรียนรู้ของผู้ใหญ่ที่หลากหลาย สามารถรองรับการเรียนรู้ใหม่ ๆ ได้อย่างกว้างขวาง (3) ความพร้อมซึ่งผู้ใหญ่มีความพร้อมที่จะเรียนรู้เสมอ หากสิ่งที่เรียนนั้นมีความสำคัญหรือจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของตนเอง และ (4) แนวโน้มต่อการเรียนรู้ที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์และก่อให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองได้ทันที

มหาวิทยาลัยรามคำแหงเป็นสถานศึกษาและการวิจัยที่มีชื่อเสียง มีการจัดการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาเอก หลักสูตรนานาชาติ และ โครงการพิเศษต่าง ๆ สำหรับผู้ศึกษาสามารถศึกษาได้ด้วยตนเอง และสามารถศึกษาได้ตรงกับความต้องการของตนเอง ทั้งนี้ มหาวิทยาลัยรามคำแหงยังมุ่งเน้นการผลิตบัณฑิตให้มีความรู้คู่คุณธรรม ความเป็นผู้นำเพื่อสร้างสรรค์สังคมไทยให้พัฒนาอย่างยั่งยืน กระจายโอกาสความเสมอภาคและความเท่าเทียมกันทางการศึกษาไปสู่ปวงชน ดังที่ รำไพ สิริมนกุล (2552, หน้า 14) กล่าวไว้ว่า การจัดการอุดมศึกษาในยุคการเปลี่ยนแปลงของโลก สถาบันการศึกษาจึงจำเป็นต้องทบทวนบทบาทของตนเอง เพราะระบบการศึกษารูปแบบใหม่ ๆ จะเข้ามาแทนที่ระบบเดิม พร้อมกับนำเทคโนโลยีสื่อสารมาใช้มากขึ้น มีวิธีเปลี่ยนการเรียนรู้การเคลื่อนย้ายทางวิชาการระหว่างประเทศจะมีมากขึ้นและรวดเร็วขึ้น ความเป็นปึกแผ่นของสังคมแห่งความรู้มีสูงขึ้น มหาวิทยาลัยรามคำแหงได้เร่งปรับบทบาททุก ๆ ด้าน ควบคู่ไปกับการพัฒนา

ระบบการเรียนการสอน จัดให้มีระบบการเรียนการสอนใหม่หลากหลาย มีการนำเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาใช้ และประยุกต์ให้หลากหลายอย่างเหมาะสม เพื่อให้ก่อเกิดประโยชน์สูงสุดทางการศึกษาและการบริหาร และเพื่อให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในยุคโลกาภิวัตน์ ซึ่งในส่วนของการจัดการเรียนการสอนในระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง มีสาขาวิชาที่เปิดรับนักศึกษา อาทิ คณะนิติศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ และคณะเทคโนโลยี-การสื่อสารมวลชน เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมการค้นคว้า การวิจัยต่าง ๆ และพัฒนาความรู้ความสามารถของนักศึกษา

ด้วยเหตุผลและความสำคัญข้างต้น การวิจัยครั้งนี้ จึงศึกษาถึงความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยศึกษาถึงระดับที่นักศึกษารับรู้ตนเองว่ามีทักษะและเจตคติมากน้อยเพียงใด โดยนำแนวคิดองค์ประกอบ 8 ด้านในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองตามแนวคิดของ Guglielmino (อ้างถึงใน ชัยฤทธิ์ โภธิสุวรรณ, 2544, หน้า 14-15) อันประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่ การเปิดโอกาสในการเรียนรู้ มโนภาพต่อตนเองในด้านการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ ความริเริ่มและอิสระในการเรียนรู้ การมีความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเอง การรักการเรียนรู้ ความคิดสร้างสรรค์ การมองอนาคตในแง่ดี ความสามารถใช้ทักษะการศึกษาหาความรู้ และทักษะการแก้ปัญหา มาศึกษาถึงความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา เนื่องจากมหาวิทยาลัยรามคำแหงจัดการเรียนการสอนที่เอื้อต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองแก่นักศึกษา ดังนั้นผลจากการวิจัยครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนการพัฒนา การปรับปรุง การจัดการเรียนการสอนและกิจกรรมต่าง ๆ ให้เอื้อต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองแก่นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหงให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง
2. เพื่อเปรียบเทียบความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง ตามสถานภาพของนักศึกษา ได้แก่ เพศ อายุ และ หน้าที่ศึกษา

สมมติฐานของการวิจัย

นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่มีเพศ อายุ หน้าที่ศึกษาต่างกัน น่าจะมีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตในการศึกษาความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรของการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ลงทะเบียนเรียนเป็นนักศึกษาตั้งแต่ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 8 คณะ ได้แก่ คณะนิติศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ และคณะเทคโนโลยีการสื่อสารมวลชน ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 39,277 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีจำนวน 400 คน โดยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างจากตารางสำเร็จรูปของ Yamane (อ้างถึงใน สุรศักดิ์ อมรรัตนศักดิ์, เตือนใจ เกตุษา

และบุญมี พันธุ์ไทย, 2545, หน้า 127) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ระดับความคลาดเคลื่อน ± 5 โดยสุ่มตัวอย่างจากประชากรแบบโควตาอย่างไม่เป็นสัดส่วน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ข้อมูลของนักศึกษา แบ่งเป็น

1.1 เพศ ได้แก่

1.1.1 ชาย

1.1.2 หญิง

1.2 อายุ ได้แก่

1.2.1 ไม่เกิน 25 ปี

1.2.2 มากกว่า 25 ปี

1.2.3 มากกว่า 30 ปี

1.2.4 มากกว่า 35 ปีขึ้นไป

1.3 คณะที่ศึกษา ได้แก่

1.3.1 คณะนิติศาสตร์

1.3.2 คณะบริหารธุรกิจ

1.3.3 คณะมนุษยศาสตร์

1.3.4 คณะศึกษาศาสตร์

1.3.5 คณะรัฐศาสตร์

1.3.6 คณะเศรษฐศาสตร์

1.3.7 คณะวิทยาศาสตร์

1.3.8 คณะเทคโนโลยีการสื่อสารมวลชน

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ตามแนวคิดของ Guglielmino (อ้างถึงใน ชัยฤทธิ์ โพธิสุวรรณ, 2544, หน้า 14-15) มีดังนี้

2.1 การเปิดโอกาสในการเรียนรู้

2.2 มโนภาพต่อตนเองในด้านการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ

2.3 ความริเริ่มและอิสระในการเรียนรู้

- 2.4 การมีความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเอง
- 2.5 การรักการเรียนรู้
- 2.6 ความคิดสร้างสรรค์
- 2.7 การมองอนาคตในแง่ดี
- 2.8 ความสามารถใช้ทักษะการศึกษาหาความรู้และทักษะการแก้ปัญหา

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (self-directed learning) หมายถึง กระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนตระหนักถึงความต้องการและความสนใจของตนเอง โดยผู้เรียนมีความรับผิดชอบในการริเริ่มการเรียนรู้ กำหนดจุดมุ่งหมายการเรียนรู้ วางแผนการเรียนรู้ เลือกแหล่งวิทยาการในการเรียนรู้ ตลอดจนการประเมินผลความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของตนเองตลอดเวลา และพัฒนาทักษะการเรียนรู้ของตนเองด้วย อาจจะได้รับความช่วยเหลือจากบุคคลอื่นหรือไม่ก็ตาม

2. ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (Self-Directed Learning Readiness--SDLR) หมายถึง ระดับที่นักศึกษารับรู้ตนเองว่ามีทักษะและเจตคติเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองตามแนวคิดของ Guglielmino (อ้างถึงใน ชัยฤทธิ์ โพธิสุวรรณ, 2544) เก็บรวบรวมข้อมูลโดยให้นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง ตอบแบบสอบถามว่ามีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองใน 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ซึ่งความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ประกอบด้วย 8 ด้าน ดังนี้

2.1 การเปิดโอกาสในการเรียนรู้ (openness to learning opportunities) หมายถึง เป็นผู้รักความก้าวหน้า ใฝ่สร้างอนาคต มีความคาดหวังที่จะเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง มีความพึงพอใจในการคิดริเริ่มของตนเอง เห็นว่าแหล่งความรู้มีแรงดึงดูดใจ ออกทนในการหาคำตอบ ยินดีแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับคนอื่น มีความสนใจในการเรียนรู้สิ่งใหม่ และมีความคิดว่า การศึกษา คือ การเรียนรู้ตลอดชีวิต

2.2 มโนภาพต่อตนเองในด้านการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ (self-concept as an effective learner) หมายถึง การที่ผู้เรียนมีความมั่นใจและรับรู้ถึงความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นผู้ต้องการเรียนรู้ มีความสามารถที่จะเรียน เมื่อต้องการจะเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ แล้วสามารถแบ่งเวลาได้แม้จะมีงานอื่นมากก็ตาม ตระหนักในความจำเป็นของการเรียนรู้และแหล่งทรัพยากรการเรียนรู้ และมีระเบียบวินัยในตนเอง

2.3 ความริเริ่มและอิสระในการเรียนรู้ (initiative and independence in learning) หมายถึง เป็นผู้ที่สามารถเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเองได้ดี สามารถคิดค้นวิธีการต่าง ๆ สำหรับการเรียนรู้ในเรื่องใหม่ ๆ ได้ สามารถติดตามปัญหาที่ยากได้อย่างคล่องแคล่ว เชื่อมั่นในความสามารถที่จะเรียนรู้ด้วยตนเอง สามารถสร้างสรรค์ ประยุกต์ใช้ ปรับเปลี่ยนความรู้ และสามารถที่จะทำงานด้วยตนเองได้เป็นอย่างดี

2.4 การมีความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเอง (informed acceptance of responsibility for one's own learning) หมายถึง เป็นผู้ที่ทราบว่า ตนเองต้องการเรียนอะไร ถ้ามีสิ่งที่ต้องการเรียนจะหาทางเรียนรู้ให้ได้ มีความเชื่อในจุดหมายของการศึกษา ยอมรับในสิ่งที่ตนเองกระทำไม่ว่าผลงานนั้นจะออกมาด้านบวกหรือด้านลบ และพยายามแก้ไขปรับปรุงให้ถูกต้องสมบูรณ์ด้วยตนเอง รับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเองและมีความสามารถในการประเมินความก้าวหน้าของการเรียนรู้ของตนเอง

2.5 การรักการเรียนรู้ (love of learning) หมายถึง การเป็นผู้กระตือรือร้นที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ รักในการเรียนรู้ ใฝ่ใจในการเรียนรู้ ชอบการศึกษาค้นคว้าอยู่เสมอ ชื่นชอบในผู้รักการเรียนรู้สิ่งใหม่ และสนุกสนานกับการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง

2.6 ความคิดสร้างสรรค์ (creativity) หมายถึง มีความสามารถคิดค้นหาวิธีแปลกใหม่ในการแก้ปัญหา สามารถที่จะคิดวิธีที่หลากหลายในการเรียนรู้ด้วยตนเอง และสามารถนำไปปฏิบัติให้เกิดผลดีได้

2.7 การมองอนาคตในแง่ดี (positive orientation to the future) หมายถึง การเข้าใจว่า ชีวิต คือ การเรียนรู้ตลอดชีวิต การมองอนาคตในทางบวก ความพยายามเชื่อมโยงการเรียนรู้ในปัจจุบันกับจุดมุ่งหมายในอนาคต และการมองปัญหาว่าเป็นสิ่งท้าทาย

2.8 ความสามารถใช้ทักษะการศึกษาหาความรู้และทักษะการแก้ปัญหา (ability to use basic study skills problem-solving skills) หมายถึง เป็นผู้มีความสามารถ

ตัดสินใจในการศึกษาเรื่องใหม่ ๆ ทราบแหล่งข้อมูลที่ต้องการค้นหา มีความสามารถในการใช้ทักษะพื้นฐานในการศึกษา คือ การฟัง การอ่าน การเขียน การจำ มีทักษะในการแก้ปัญหา และสนุกกับการแก้ปัญหาที่ทำหาย

3. นักศึกษาระดับบัณฑิต หมายถึง นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงในระดับปริญญาโทส่วนกลางทุกชั้นปีที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำแนกตามสถานภาพ ได้แก่

3.1 เพศ หมายถึง เพศของนักศึกษา จำแนกเป็นเพศชาย และเพศหญิง

3.2 อายุ หมายถึง อายุของนักศึกษา จำแนกเป็น 4 กลุ่ม คือ อายุไม่เกิน 25 ปี อายุมากกว่า 25 ปี อายุมากกว่า 30 ปี และอายุมากกว่า 35 ปีขึ้นไป

3.3 คณะที่ศึกษา หมายถึง หน่วยงานที่นักศึกษาลงทะเบียนเรียน แบ่งเป็น คณะนิติศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ และคณะเทคโนโลยีการสื่อสารมวลชน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยสามารถประกอบการพิจารณาในการวางแผนหรือจัดทำโครงการเกี่ยวกับการพัฒนาการเรียนรู้อยู่ด้วยตนเองของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง

2. ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยสามารถใช้ประกอบการพิจารณาเพื่อการกำหนดแนวทางในการปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนให้เอื้อต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองของมหาวิทยาลัยรามคำแหง